

BAŞLARKEN

KÜPEŞTE

Kaleme ve Kitaba Tutunanlara

İnsan, doğumundan ölümüne yürüdüğü uzun yolda çok defa tökezler. Düşer, kalkar; canı yanar, kanar...Kimisi umutludur hayattan. Başına ne gelirse gelsin pes etmez. Tutunur ona iyi gelenlere. Karşılığını da alır çoğu zaman. Şükür bayrağını diker çektiği sıkıntıların, zorlukların en tepesine. Kendinden sonra gelenlere de dalgalanan bayrak, ışık olur. Yol gösterir.

Yıllar evvel, geçmeyeceğini zannettiğimiz pandemi günlerinde biz de bu düsturla çıktık yola. Şerden hayır çıkarabilmek, zamanı bereketlendirmek adına bizler de tutunduk. Kaleme ve kitaba. İzimizi takip etmek isteyip korkanlara da “Kaleme ve Kitaba Tutunanlara” yazarak astık Küpeşte adının altına.

Küpeşte derginin bu ayki konusunu da bu minvalde belirledik: Kitap konusuyla yeni sayımızı huzurlarınıza sunuyoruz. Tarihin en can yakıcı ama şerefli kitap satırlarını yazan Gazzeli kardeşlerimizi de dualarımızda unutmuyoruz. Tutunduğunuz her neyse asla bırakmamanız umuduyla. Keyifli okumalar.

Hanife Artar Yalçın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hanife Artar Yalçın

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU

Reyhan Karakabak Yılmaz

EDİTÖRLER

Demet Yıldız

Reyhan Karakabak Yılmaz

Esmâ Beyza Güleç

Hanife Artar Yalçın

YAZARLAR

Esmâ Beyza Güleç

Demet Yıldız

Hanife Artar Yalçın

Ezgi Ateş Toprak

Mehmet Reşat Aslan

MİSAFİR YAZARLAR

Emine Ölçer

Fatıma Zehra Bayraktutan

GRAFİK VE MİZANPAJ

Fatma Zehra Boyalı

Fatma Nur Özdemir

SOSYAL MEDYA

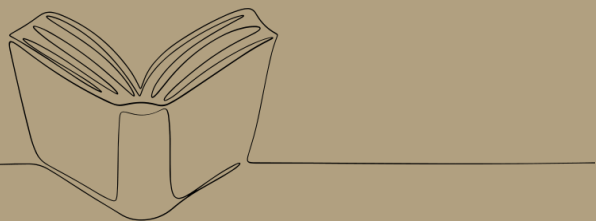
Hanife Artar Yalçın

Serpil Özlem Uçar

KÖRLÜK

Yıkıntılar arasında siyah bir hortum göz kırptı
Koştum vardım yanına
Sarı bidon, kırık sandalye de eşlik ediyordu ona
Bana su verecek sandım
Elimle sıkıca kavradım
Salladım, salladım
Hadi siyah hortum lütfen bir damla su ver
Göz kırptın bana koşarak geldim yamacına
Suyun yok mu içinde dedim
Ses vermedi
Çok susamıştım oysa, kardeşlerim de benden su bekliyordu.
Kaç gündür berrak bir su görmedik
Siyah hortum,
Lütfen birkaç damla su akıt bize
Susamış dilimizle beraber merhamete susamış kalbimiz de.
Sen de mi sessiz kalacaksın bize
Sen de mi eli boş göndereceksin bizi
Siyah hortum
Ses ver...

DEMET YILDIZ

KAYIT DIŞI

Esmâ, yemek listesinin önünde ağlıyordu. Kimse bilmiyordu onun neden gözyaşı döküğünü. Son on aydır insanlık dışı o kadar çok olay yaşanmıştı ki Esmâ'nın ağlamasının kayda değer bir yanı yoktu.

Soğuk ve sert zemine sermek için aradığı gazetelerin arasından çıkmıştı karşısına. Çok değil geçen yaz ne heyecanla hazırlamışlardı annesiyle listeyi. Krem renkli, Hindistan ketenine, renk renk ipliklerle, özenle işlemişti yemek isimlerini. Dükkânın en göze değen köşesine asmışlardı. Müşteriler memnun, Esmâ ve annesi de mutluymdu. Birkaç ay sürmüştü, sadece birkaç ay, sonra... Sonrasını düşündüğünde ağlaması hıçkırıklara dönüştü genç kızın.

Bombaların aydınlattığı gecede, evlerinin sığınağında Esmâ, yemek listesinin önünde ağlıyordu.

HANİFE ARTAR YALÇIN

BASUBADELMEVT

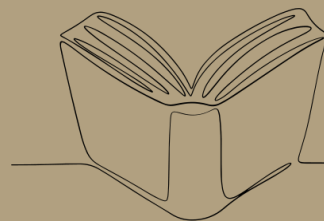
Kalbim yine gömleđini giymiřti
İnsan olmaktı o gömleğin kumaşı,
Zavallı kalbim için ne zor bir iřti?
Peki kalbimin var mıydı bir uğraşı?

Eskimiř gömleđim kibir ile boyanmıř
Azalmıř  cizane merhamet iksirim,
Ağzına kadar biçare zor dayanmış
Ne yazık ki kalmamış hiçbir tesirim.

Sol tarafıma taze bir diriliř gerek
İçimdeki köye ise bir insanlık  lkesi,
Anadan doğma vicdanını dinleyerek
G mleđim hayallerine kavuřacak  lesi!

Okyanusun bilmem kaç bucak ucunda
 zg rleřmiř bedenler aldıysa bin bir yara,
Hesap verir miydim El  lim'in huzurunda
Yoksa el lemi mi düřünürdüm kara kara

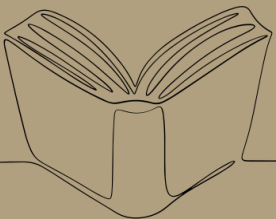
FATIMA ZEHRA BAYRAKTUTAR

SAYFA

Muhtelif sesler yükselir şafak vaktinde,
Desenler bir bir çözüyor yırtık perdemde.
Bir çığlık duyuyorum boş sokaklarda,
Bu şehirde ben mihman,
Handa gizli bir pinhan.
Taşlarla örülmüş bir odam,
Camekânın içinde sıkışmış zaman mekân.
Mürekkepsiz kalemler türedi,
Yıpranmış bir sayfa, üzerinde mürekkep.
Sayfa bu kadar sıkleti kaldırmaz,
Hangi birisini tutsam buruşturuyorum.
Çöpüm dolu sokağa çıkıyorum.

MEHMET REŞAT ASLAN

MELODİ

Kocaman dev gibi yalnızlık tam karşımda,
Seslerini duyuyorum, inilti var çığlıklarında,
Renklerini salmış tozu toprağı darmaduman...
Zamanın esiri zamanın hükümdârı in cin top oynayan karanlıklar...
Elleri yalnızlık kokar bu diyârın
Kalp atışlarını duyuyorum.
Satır satır okuduğum her kelâmda senin adın,
Bulutlar yüklenmiş gidiyor goncası açmamış yalnızlığının,
Döküldü sihirli sözleri âşk kitabımın
Arıyorum, okuduğum her masalda seni;
uçuşur kelebekler göz kamaştıran güneşle dans ediyor sanki
Şarkını mırıldanır ruhunun el değdi her zerre
Çiçeklerle bezeli tarlası çorak toprakların.
İçime çekiyorum hapsediyorum kokunu, rayihası tükenmiş göğüs kafesimde
Tenime değer tenin hışırdayan yapraklarda,
Süslenip kuşanıyorum ışıltının mücevheriyle.
Sessizliğe gömülmüş bu diyarın âşk masalları
Mezarlıklarını yokluyorum, hangi taşın yolcusu hangi âlemin efendisisin diye,
Eşeliyorum toprağını goncası açmamış yalnızlığının,
Damlası akar yaşlarımın, toprağını ıslatır da açarsın diye.
Yazıyorum sensizliği, biten mürekkebinin kalemiyle
Çiziyorum kapağına sûretleri âşk ile mimli kan kırmızısı sayfalarını
Sahaflarda gezinsin âşk masalımız
Denk gelir de bulursan eğer
Tamamlıyorum adını kitabımın “Âşk Melodisi”

EMİNE ÖLÇER

ÜÇ NOKTA

Cümle cümle yayıldı şarkılar.
Kimisinde nostalji, yıpranmış hatıralar,
Kimisinde yarının kayıp yıldızları var.
Kalbimde virgül virgül açan umutlar
Sevda ateşinin kızılına boyandılar.
Yeni getirmiş olsa da baharı kuşlar
Yalnız rüyalara yelken olup sustular.
Sokaklara döküldü acı noktalar,
Birleşip birden “üç nokta” oldular
Çünkü seni anlatmaya yetmiyor
Bendeki sen kokan duygular.
Dilime dolanan her nakarat
Hâlimi anlatıyor şu sıralar.
Hani sen bırakıyorsun ya ellerimi,
Acımı paylaşıyor sensiz akşamlar.
Aşk hastalığından sararmış yeşil yapraklar.
Bakışımın her tutamında sen kadar keder var.
Ardından seni bekleyen virgüller
Üç noktaya dönüştüler, üzgünler.
Hiçliğin alevinde kor olmuş güller.
Ben sende miyim ki
“Biz” ne ifade eder?

EZGİ ATEŞ TOPRAK

KÜTÜPHANE BEKÇİSİ

Baharın gelmesine henüz iki fırtına esimi vardı. Soğuk rüzgârları günler süren Husûm Fırtınası. Aniden gelen lodosuyla, yalancı bahara kanmış tomurcukları solduran Koz Kavuran Fırtınası. Bunları savuşturup canlanmaya gün sayan, solgun çayırda gökyüzünün birleştiği ufka bakan taş kütüphane de baharı bekliyordu. Fırtınalar ona vız gelirdi. O daha çok, güneşin sıcacık ışığını, yuvalarına dönecek kırlangıçları özlemiş gibiydi.

Asırlık binaya giden yolda, yün harmanîlerine sarılmış yürüyen iki derviş dışında kimseler yoktu. Taş kütüphanenin yolu için bu alışıldık bir şeydi. Olanca heybetine rağmen hikâyede dervişlerin sabrını sınavacak olan bu kadim bina değil daha başka bir şeydi: Kütüphanenin alışılmadık bekçisi.

Dervişler Zu ve Ze kapıya vardılar, boylarını aşan dökme demir menteşeli kanatlar yavaşça, gıcirtısız açıldı. Bulutların perdelediği bulanık gün ışığı, ikisini beklemeden içeri adım attı. Dervişler de bunu sorun etmedi. İçeriye görebilmek için puslu gün ışığı da fena sayılmazdı doğrusu. Yüksek tavanlı salondaki sessizlik, rafların önündeki masaya süzülen deri ciltli kitabın hışırtısıyla bozuldu. Birkaç sayfanın kendi kendine çevrilmesiyle tamama eren bu hareketten sonra salon önceki sessizliğine büründü. Dervişler sakince kendilerini karşılayacak kütüphane bekçisini bekliyorlardı. Bu sırada raflarda sıralanmış her cilde, ellerine alamamanın hüznüyle bakıyorlar, sırtlarında yazılmış yaldızlı isimlerini okumaya çalışıyorlardı. Dervişleri bile bıktıran bir zaman geçti. “Kimse yok mu?” diye seslendi Zu. “Var da bizden saklanıyor,” dedi Ze, beklemenin verdiği sabırsızlıkla. “Yok kimse işte derviş! Boşuna geldik onca yolu.”

“Ama kapı açıldı,” dedi Zu.

“Kapı açılrsa da ardında karşılayan yoksa dönmeyi öğrendik biliyorsun. Hadi dönelim!” Yeşil deri ciltli kitabın sayfaları rüzgârda çevrilir gibi hareketlendi sonra yine eski açık sayfasında kaldı. “Bizi yine şaşırtıcı öğrenmeler bekliyor galiba,” dedi Zu, kitabı işaret ederek.

“Koskoca kütüphanenin bekçisi şu kitap değildir. O kadar da değildir yahu!”

Kitabın olduğu masaya doğru yürüdüler. Açık sayfaya göz attılar. Kıymetini belli eden sararmış aherli sayfada, cildi gibi koyu yeşil mürekkeple yazılmış “selam” kelimesini okudular.

Mırıldanarak “Aleyküm selam,” dediler. “Kitapla da selamlaşmadık demeyiz bundan sonra derviş,” diye fısıldadı Zu’nun kulağına. Zu, gülmek için zor tuttu kendini. Hafifçe öksürüp söze başladı. Şehri saran salgın hastalığı, hızla yayılmasını, insanların ölümünü anlattı. “Bize hastalığın tedavisinin buradaki bir kitapta olduğu, o reçeteyi bulmamız gerektiği haber verildi. Kapılar açıldı, geldik ve karşıdayız kitap. Yardım edecek misin?” Kitabın sayfasında yine o göz alıcı yeşil renkte yazılar belirdi: “Dinlenin, bekleyin.”

“Biz dinlenip bekleriz de hastaların bekleyecek vakti yok, acele etmeliyiz.”

Kitapta ne bir kıpırtı ne de sayfada beliren yazı olmadı. Baktılar ki ses seda çıkmıyor kitaptan, yan taraftaki alçak kapılı odaya yöneldiler. Ze, arkadaşının kulağına eğildi tekrar. “Mürekkebi de pek idareli kullanıyor maşallah. Onca konuşmaya yazdığı cevap en fazla iki kelime!”

Odaya girdiklerinde üstünde yemek olan sofrayı buldular. İkram, diye düşünerek karınlarını doyurdular. Sabaha kadar derin bir uykuya daldılar.

Ertesi gün istediklerini almak ümidiyle kitabın başına geçtiler. Sayfada aynı cevap belirdi. “Dinlenin, bekleyin.” Ze, sabırsızlıkla ellerini sıktı. “Kitap, sana acelemiz var deriz, hastalık yayılıyor deriz, ya sen bize ne dersin? Oldu mu bu cevap şimdi?” Kitapta ne bir ses ne bir hareket. Oflayıp odalarına döndüler İçeride sofraya üzerinde birkaç sebze, yemek yapmak için bir tencere vardı. Akşam yemeklerini pişirip karınlarını doyurdular. Elleri boş bir günü daha bitirdiler.

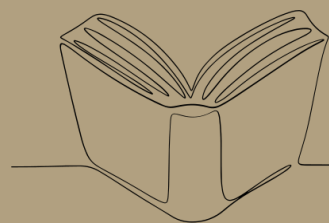
Sonraki sabah uyandıklarında nasıl bir imtihanın içine düştüklerini anlamaya çalışarak kitabın yanına geldiler. Sayfada aynı yazıyı gördüler. İkisi de yeniden ne kadar aceleleri olduğunu anlattılar. Hiç faydası olmadı. Yine odalarına döndüler. Ortada sofraya yoktu bu defa, ama sebze bahçesine açılan bir kapı peydah olmuştu duvarında. Bahçeyle ilgilendiler, olgunlaşan sebzeleri topladılar, yemeklerini yaptılar.

Birkaç gün sonra yine kitabın yanına geldiler. Sabırla anlattılar. Artık dayanamayacaklarını gitgide daha çok insanın hastalandığını bilmenin onlara ne kadar ağır geldiğini anlattılar. Kitapta yine aynı yazı, “bekleyin”. Bir ara Ze’nin kitaba hışımla uzandığını gördü Zu, son anda tuttu onu. Sırlı âlemlerde fâni dünyanın çözümleri işe yaramaz, aksine işleri daha çıkmaza sokardı. Çaresiz odalarına döndüler. Bahçeyle oyalanmak için kapıyı açtılar. Bir de ne görsünler. Bahçe kupkuru. Her bir sebzenin tohumları keselerde, çapaların tırmıklarının yanında onları beklemekte. İki dervişin de bir an gözleri karardı dehşetten. Birbirlerine baktılar. “En az üç ayda yetişir bunlar kardeş, kısıp kaldık burada çıkışımız da yok,” diye hayıflandı Zu, “Acele ettikçe yavaşlıyoruz.”

Günler ayları kovaladı. Yaz mevsimi geçmek üzereyken dervişler bahçeden topladıkları sebzeleri küfelere doldurdular. Son bir ümit yine kitabın yanına geldiler.

“Ey kadim kütüphanenin sessiz bekçisi, bizden beklenenleri yaptık, bekledik. Bahçede çalışırken tohumun fide olmasını, fidelerin büyümesini, çiçeklenmelerini, her birinin yavaş yavaş sebze durmasını. Sonra da onların olgunlaşmasını, bir kısmının tekrar başlangıçları olan tohumları çıkarmasını. Beklemeyi de beklemekten ne murad edildiğini de öğrendik. Artık bize istediğimizi ver yurdumuza dönelim. Kitabın açık sayfasını inci gibi itinalı yazılmış yazılar kapladı. Sayfa kendiliğinden koptu. Dervişin uzattığı eline kondu. Kütüphanenin çıkış kapısı sessizliği bozmadan açıldı. Zu ve Ze ikindi sıcağının içeriye girmesini beklemeden kendilerini dışarı attı. Hızlı adımlarla yola koyuldu. Neredeyse iki mevsim kaldıkları taş kütüphaneye son bir kez daha bakıp yürümeye devam ettiler. İkisi de yol boyunca konuşmadılar. Kaderin hükmünün değiştirilemeyeceği durumlardan birini daha yaşamak onları ürkütmüş, acizliklerini bir kez daha anlamalarına sebep olmuştu.

ESMA BEYZA GÜLEÇ

FREE GAZA
FREE PALESTINE